

Διδάγματα από τη σωτήρια φυγή του Προφήτη Ηλία και του ομοζήλου του οσίου Γέροντος Ιακώβου Βαλαδήμου

[Ορθοδοξία / Αγιολογία](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Τον όγδοο προ Χριστού αιώνα, στα χρόνια του Προφήτη Ηλία, το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ είχε αποστατήσει από το Θεό. Δυστυχώς μετά το θάνατο του Σολομώντος ο λαός είχε χωρισθεί σε δύο βασίλεια, το βόρειο με τις δέκα φυλές και το νότιο με τις φυλές του Ιούδα και του Βενιαμίν. Το νότιο είχε πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ, ενώ το βόρειο είχε πρωτεύουσα τη Σαμάρεια. Δυστυχώς, στο βόρειο βασίλειο οι βασιλείς ακολούθησαν την ειδωλολατρία, όπως ο Αχαάβ. Αυτός είχε ένα μαλακό, χαλαρό χαρακτήρα, με τάση προς την ειδωλολατρία, και ήταν άνθρωπος που επηρεαζόταν από τη γυναίκα του Ιεζάβελ, η οποία δεν ήταν Εβραία, αλλά Συροφοινίκισσα, ειδωλολάτρισσα φανατική. Γρήγορα, εξαιτίας αυτής της φοβερής γυναίκας, η λατρεία του αληθινού Θεού εξοστρακίσθηκε και άρχισε να λατρεύεται ο Βάαλ και η αισχρότατη Αστάρτη, η οποία ήταν κάτι αντίστοιχο με τη δική μας Αφροδίτη.

Σ' αυτή την κρίσιμη καμπή της ιστορίας του Ισραήλ, ο οποίος έζησε, όσο ποτέ άλλοτε, την αποστασία από το θείο θέλημα στις ημέρες αυτού του βασιλιά, εμφανίσθηκε ο φλογερός και ζηλωτής Προφήτης από τη Θέσβη, ο Ηλίας. Σαν αστραπή αιφνίδια παρουσιάσθηκε μπροστά στον βασιλιά, για να του δώσει εκείνο το φοβερό μήνυμα της επ' άριστον ανομβρίας, ως τιμωρία από το Θεό για την αποστασία του λαού, αλλά και της κυβερνήσεώς του.

Γράφει ο Αδελφόθεος Ιάκωβος: «Ηλίας άνθρωπος ήν ομοιοπαθής ημίν και προσευχήν προσηύξατο του μή βρέξει, και ουκ έβρεξεν επί της γής ενιαυτούς τρεις και μήνας έξ» (Ιάκ. ε' 17). Και ο Θεός εισήκουσε την προσευχή του Ηλία, γιατί ήταν άνθρωπος καθαρός και των καθαρών ανθρώπων ο Θεός πάντοτε δέχεται τις προσευχές.

«Ζη Κύριος ο Θεός των δυνάμεων», (Γ' Βασιλ. 17, 1) λέει στο βασιλιά ο Προφήτης. Όρκίζομαι στο Θεό τον ζώντα, το Θεό του Ισραήλ, ενώπιον του Οποίου στέκομαι και τον Οποίο υπηρετώ, ότι, σ' αυτά τα χρόνια που θα έρθουν, ούτε θα βρέξει ούτε θα πέσει δροσιά. Κι όλα θα εξαρτώνται από το στόμα το δικό μου. Ό,τι λέω εγώ, αυτό θα γίνεται. Αυτά είπε ο Προφήτης με παρρησία στον Αχαάβ και εξαφανίσθηκε από μπροστά του.

Εμείς, οι σημερινοί Έλληνες, αλλοίμονο, βρισκόμαστε σε παράλληλες ημέρες αποστασίας με εκείνες της εποχής του βόρειου Ισραήλ. Είμαστε βυθισμένοι σε πνευματική νάρκη και δεν ακούμε τα μηνύματα των καιρών και τις σάλπιγγες της Αποκαλύψεως. Οι ημέρες μας είναι κρίσιμες για το λαό μας, αλλά και για ολόκληρη την οικουμένη. Θα καταλάβουμε άραγε ότι, τόσο προσωπικά όσο και εθνικά, σαν ανίκανοι καπεταναίοι ρίχνουμε το καράβι του εαυτού μας και του έθνους μας στα βράχια, ώστε να συνέλθουμε και να αλλάξουμε πορεία πλεύσεως;

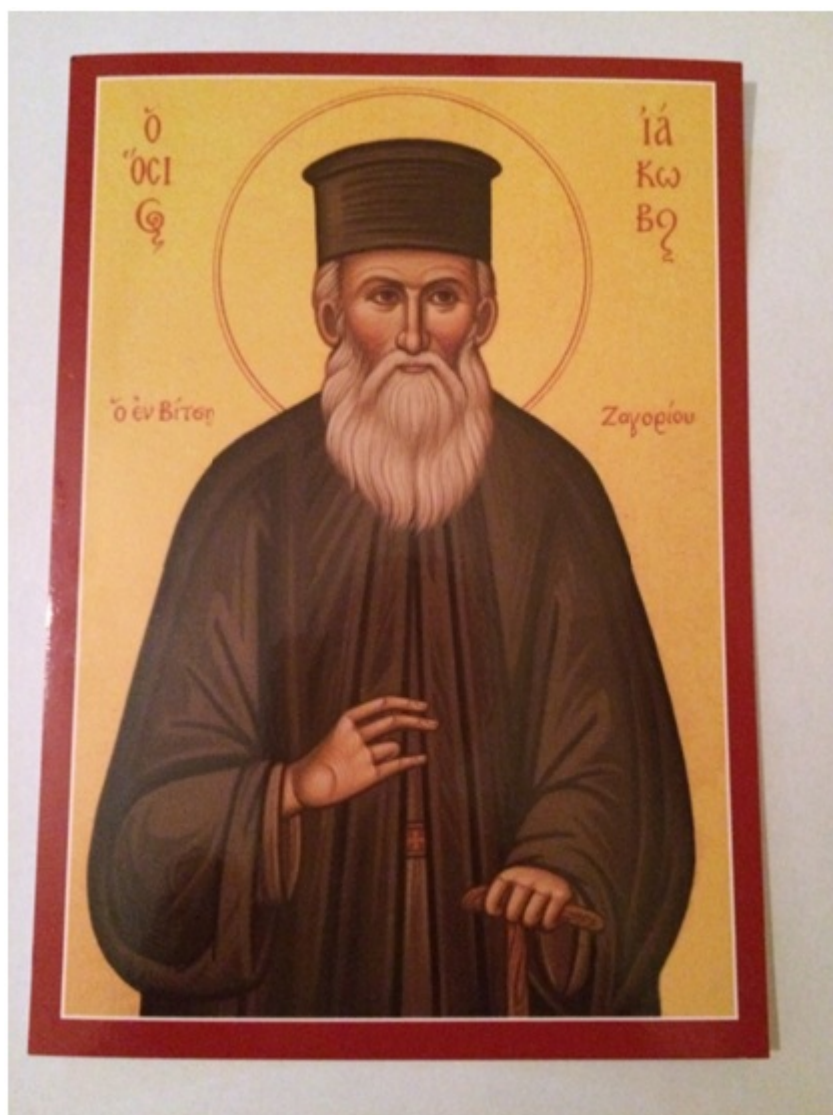
Η μετάνοια θα μας οδηγήσει στη σωτηρία. Τα μηνύματα του Ευαγγελίου, των Γραφών και των Πατέρων της Εκκλησίας μας είναι ίδια με τα μηνύματα του Προφήτη Ηλία προς το βασιλιά και το λαό του βόρειου Ισραήλ. Ας ευχηθούμε να βοηθήσει ο Θεός, να μας ελεήσει, να μή νοιώσουμε, ό,τι ένοιωσαν οι Ισραηλίτισσες εκείνες, προς τις οποίες έλεγε προφητεύοντας ο Ησαΐας: «Κυρίες μου... φοράτε τα φουστάνια σας τα ωραία με τις ζώνες τις χρυσές και τα χρυσοκεντημένα και μεταξωτά σας ρούχα, και τα αρώματά σας... Σχοινί θα μπει στη μέση σας και θα συρθείτε ξυπόλυτες στη γή της αιχμαλωσίας. Η ευωδία των αρωμάτων σας θα γίνει σκόνη. Το κεφάλι σας θα γυμνωθεί από τα χρυσάφια και αντί για πανάκριβα ρούχα θα επιτρέψει ο Θεός για τις αμαρτίες σας να φοράτε σάκκους» (Ησ. 3, 24). Αν δεν κάνουμε τους συσχετισμούς μας, δεν συνέλθουμε, δεν μετανοιώσουμε, θα έλθουν οι συνέπειες και τότε, αργά βέβαια, ίσως συνεισθούμε.

Ο Θεός μας, ο «πανταχού παρών» προστάτευσε σε δύσκολες ημέρες, σε ημέρες φθόνου και κατατρεγμού, τον Προφήτη Ηλία. Τον προστάτευσε από τον μέχρι θανάτου φθόνο της Ιεζάβελ. Τον παρότρυνε να φύγει μακριά και να κρυφθεί, για να σωθεί λέγοντάς Του: «Πορεύου κατά ανατολάς και κρύβηθι εν τω χειμάρρω Χορράθ, του επί προσώπου Ιορδάνου, και έσται εκ του χειμάρρου πίεσαι ύδωρ και τοίς κόραξιν εντελούμαι διατρέφειν σε» (Γ΄ Βασ. 17, 3-4). Πήγαινε, του είπε, να κρυφθείς και εγώ θα σε διαθρέψω. Τα λόγια αυτά του Θεού είναι λόγια παμμέγιστης σημασίας. «Κρύβηθι», κρύψου! Αυτό το «κρύβηθι» είναι ένας σπουδαίος λόγος για όλους μας και φυσικά για το έθνος μας στις δύσκολες ημέρες που διανύει. Τα ίδια λόγια του Θεού μας τα έχουμε ακούσει από το στόμα του Προφήτη:

- Λαέ μου, «είσελθε εις τα ταμεία σου, απόκλεισον την θύραν σου, αποκρύβηθι μικρόν, όσον όσον, έως αν παρέλθη η οργή Κυρίου» (Ησ. κστ΄ 20). Λαέ μου, περπάτα, μπές μέσα στα εσώτερα δωμάτια της καρδιάς σου, κλείσε την πόρτα σου, κρύψου για λίγο, «όσον όσον», έως ότου περάσει η οργή του Κυρίου.

Για να κρυφτούμε, όμως, πρέπει να φύγουμε· να φύγουμε από τον εσφαλμένο δρόμο, το δρόμο της απωλείας, στον οποίο, δυστυχώς, βαδίζουμε. Χρειάζεται

φυγή! Ας θυμηθούμε ότι για να σώσει ο Ιωσήφ το βρέφος Χριστό, έλαβε εντολή από το Θεό να φύγει στην Αίγυπτο. Για να σωθεί η οικογένεια του Λώτ από την αμαρτία των Σοδόμων, έλαβε εντολή να φύγει, χωρίς μάλιστα να κοιτάξει πίσω, δηλαδή χωρίς να μολυνθεί με φιλήδονες ενθυμήσεις, που προκαλούν πειρασμούς και αναπόφευκτα πτώσεις. Για να αποφύγει τους πειρασμούς της σάρκας τέλος ο Όσιος Μαρτινιανός, έφυγε μακριά από το σπήλαιό του αναφωνώντας το σοφότατο: «Μαρτινιανέ, φεύγε και σώζου». Η μετάνοιά μας, λοιπόν, και η φυγή από το κατεστημένο θα μας φέρει την ευλογία του Θεού, θα ελκύσει γύρω μας το έλεος Του, αφού θα κρυφθούμε σαν τα μετανιωμένα παιδιά στην αγκαλιά Του, και θα σώσουμε, έτσι, την πατρίδα μας και φυσικά τους εαυτούς μας.

Αυτή τη σωτήρια φυγή ακολούθησε και ο πατήρ Ιάκωβος Βαλαδήμος. Αυτός μιμούμενος τον Προφήτη Ηλία έφυγε την οργή των Αλβανών, που θέλησαν να τον σκοτώσουν για την ιεραποστολική του δράση στα μέρη του Βοδίνου του Αργυροκάστρου, έφθασε στα Ζαγοροχώρια και βρήκε καταφύγιο στο παλιό Μοναστηράκι πάνω από τη γραφική Βίτσα. Αυτό ήταν αφιερωμένο στον Προφήτη της φυγής και της ιεραποστολικής δράσεως, στου οποίου ακολουθούσε τα ίχνη,

και στην προστασία του οποίου μετά το Θεό μας κατέφευγε ο μακάριος Ιάκωβος. Σε αυτό κλεισμένος πέτυχε της θεώσεως και οδήγησε προς αυτήν πλήθος Ηπειρωτών μεταξύ των οποίων και τον σύγχρονο Άγιο της Εκκλησίας μας που μεγάλωσε στην Κόνιτσα, τον Όσιο Παΐσιο.

<http://bit.ly/2m7tEUp>